

Er was eens een schoenmaker die een winkel had in de plaats waar de koning van het land woonde. In het winkelraam had hij een bord gezet, waarop stond: *Schoenen voor een Koning*.

Op zekere dag kwam er een dame in de winkel, die zei: „ik wil een paar zondagse schoenen bestellen.”

„Uitstekend,” zei de schoenmaker, knielde en nam de maat van haar voeten. Toen toonde hij haar zijn leervoorraad en vroeg haar een kleur te kiezen.

„Het ziet er erg duur uit,” zei de dame. „Ze mogen best van wat minder leer zijn.”

„Maar ik gebruik alleen het allerbeste leer,” antwoordde de schoenmaker.

„De schoenen die ik maak, zijn geschikt voor een koning.”

Vervolg van pag. 15

Wij, Nederlanders, noemen januari ook wel Louwmaand, oorspronkelijk Looimaand, zo genoemd naar het looien van het leer, dat in die maand plaats vindt.

Ook spreuken en volksgezegden betreffende de maanden van het jaar zijn in elk land, vaak zelfs in elke landstreek, ontstaan naar zijn eigen landelijke karakter. Een Hollandse spreuk in verband met januari luidt:

*Januari zonder regen
Is voor de boerenstand een zegen.*

E. ten Raa-Driessen.

„Dan ga ik wel naar een ander,” zei de dame boos.

De deur was nauwelijks dicht, of de schoenmakersvrouw begon te schelden. „Als je doorgaat met alleen het allerduurste leer te gebruiken, zul je nooit werk krijgen,” zei ze.

„Ik maak liever geen schoenen dan schoenen van minderwaardige kwaliteit,” antwoordde de man.

De volgende dag kwam er een jager en bestelde een paar laarzen. Het leek wel of hij schik had in het mooie leer. Maar toen de maat genomen was, zei hij: „Ik wil deze laarzen zaterdag hebben.”

„Maar meneer,” zei de schoenmaker, „het spijt me wel, maar dat is onmogelijk. Om een paar prima schoenen te maken, heb ik veertien dagen nodig.”

„Dan maak je ze maar wat minder precies,” zei de jager. „Het kan toch wel vlugger?”

De schoenmaker schudde zijn hoofd. Hij legde de man uit, dat hij goedzittende schoenen niet in haast kon maken.

De man verdween, mopperend dat hij wel naar een ander zou gaan.

De vrouw hier haar armen in wanhoop ten hemel en riep: „We zullen nog van honger omkomen!”

„Ik sterf liever van honger dan dat ik een paar voddige schoenen maak,” was het antwoord.

Een paar dagen later kwam er een jong meisje binnengestapt, die een paar dansschoentjes wilde bestellen. Ze was verrukt van het mooie leer. Ze had ook geen haast, want ze wilde mooie, goed gemaakte schoentjes hebben. Terwijl de schoenmaker de maat nam, trok ze een plaatje uit haar tas en zei: „Kijk, zulke schoenen wil ik hebben.”

De schoenmaker bekeek het plaatje.

De schoenen waren erg lelijk, met veel te puntige neuzen en belachelijk hoge hakken. Toen zei hij:

„Zulke schoenen kan ik niet maken. Ze zijn me te lelijk. De schoenen die ik maak, moeten mooi zijn en goed zitten.”

Opnieuw verloor hij een klant en weer begon zijn vrouw te schelden.

„Maak je niet druk,” zei hij. „Niemand sterft van honger als hij zijn werk goed doet. Ergens ter wereld moeten toch mensen zijn die werkelijk goede schoenen weten te waarden en die zullen mij vinden.”

Op dat ogenblik kwam een arme man de winkel binnen. Zijn kleren waren totaal versleten en overal gelapt, maar zijn handen en gezicht waren schoon en zijn haren en baard netjes gekamd. „Ik hoor, dat u alleen het beste leer gebruikt en dat u prima schoenen maakt. Is dat waar?” vroeg hij.

De schoenmaker knikte.

„Zou u dan een paar schoenen voor mij willen maken, ook al zal het wel even duren voor ik u betalen kan?”

„Zeker,” zei de schoenmaker. „Ik maak liever goede schoenen en wacht op het geld, dan slechte schoenen tegen contante betaling.” Hij nam de maat en vroeg de man over twee weken terug te komen.

Maar toen was de vrouw helemaal woedend. „Je zult ons nog ruïneren!” schreeuwde ze. „Die man betaalt vast nooit!”

„Hou je kalm,” zei de schoenmaker. „Het is een nette man en ik denk dat hij wèl zal betalen.”

Na twee weken waren de schoenen klaar. De schoenmaker poetste het leer tot het glansde en zette de schoenen toen op zijn werkbank. Een poosje later hoorde hij trompetgeschal in de straat. Wat zou dat zijn? De schoenmaker en zijn vrouw renden naar het raam.

Wat stopte er vlak voor hun deur? Een gouden koets. Een lakei opende de deur en de koning stapte er uit.

„Wat!” riep de vrouw. „Het lijkt die arme man wel!”

„Ja,” zei de schoenmaker lachend. „Het is de arme man, maar zoals je ziet, in werkelijkheid is hij de koning.”

Ze bogen beiden diep toen de koning de winkel binnen kwam.

„Goedemorgen,” zei de koning, „zijn mijn schoenen klaar?”

„Zeker, Majesteit, hier zijn ze,” antwoordde de schoenmaker.

De koning paste ze en was er zeer tevreden over. Toen vertelde hij waarom hij eerst als een arme man was gekomen. „Wie goede schoenen maakt voor een arme man, zal altijd schoenen maken die het waard zijn door een koning te worden gedragen. Voortaan zul je mijn hofschoenmaker zijn.”

Toen zette de koning een klein gouden kroontje in het winkelraam, zodat iedereen goed kon zien, dat hier de koninklijke schoenmaker woonde. Nadien kreeg hij veel klanten en alle schoenen die hij maakte, waren waard door een koning te worden gedragen.

Urij naar het Amerikaans.

M. Hesper-Sint.

**En nu
de vlaggen uit voor:**

Prinses Margriet op 19 jan. en voor onze kroonprinses Beatrix op 31 jan.
Wij zijn trots op ons koninklijk huis en wensen onze beide prinsessen namens alle Vuurslaglezers van harte een blijde verjaardag en een gezegend jaar toe.